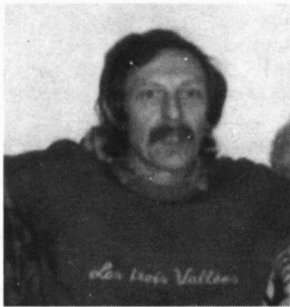

MAGYAR JÓZSEF

élt 50 évet

Néhány hete beszélünk – utoljára. Kicsit félt a kórház-tól...

Halálhíre sokkoló volt, hiszen őt nagyon sokan ismerték, szerették, tisztelték. Minden taxitársaságnál megfordult, beszélgetett, mesélt, viccelődött, hóna

alatt az elmaradhatatlan mágneslappos matricákkal.

Ő volt a „Gombóc”. Most már csak így, múlt időben. Megdöbbenő...

Utolsó útjára több száz taxis kísért a havert, a kollégát, a férjet és édesapát.

Gombóc! Nyugodj békében, emlékedet megőrizzük.

– a szerk. és minden taxis –

Mi lett veled, BUDATAXI?

Nagyon szomorú, de bizony halálesetek előfordulnak. Ilyenkor – immár öt éve – az a szokás, hogy bizonyos erkölcsi kötelességek hárulnak arra a taxitársaságra, ahová az elhunyt tartozott. Ilyen feladat például a nekrológ megírása (többek között ebbe az újságba is), a temetésen a búcsúztatás, illetve a taxisok és társaságok tájékoztatása a temetés időpontjáról.

Ebben az esetben – miután egy mindenki által ismert, közszeretettnek örvendő kollégáról volt szó – joggal kifogásolta például a Rádió Taxi tagsága és vezetése, hogy nem tudott még a temetés időpontjáról sem.

Azért a „Gombóc” ennyit megérdemelt volna attól a társaságtól, ahol több mint egy évtizedet lehúzott.

– a szerk. –

Bocsáss meg, Gombóc!

Jó munkatársam, jó barátom, jó drukkertársam, megbízható mágnesmatrica-készítőm voltál!

Elmentél, köszönni is elfelejtettél, de Neked megbocsátom, mert sietve és messzire mentél, csak a „pásztorokra” haragszom, mert nem értesítettek, mert nem tették lehetővé, hogy tisztességgel elbúcsúzzak TŐLED!

Hosszú álmokban nyugodj békében.

Készítsd az utat az utánad érkezőknek, az örök drukkerszektorban melletted a helyem.

Barátod: Horváth Pál
ex Budataxi 80-as, Rádió Taxi 001

Ahová az adományokat várják:

Tóth Sándor Alapítvány
Bankszámlaszám: Kereskedelmi
Bank Rt. 10402166-2166-
2161910800000000

Ismét

taxisgyilkosság...

December 1-jén este a pécsi Volán Taxi URH-csatornáján dermesztő csend követte a hírt: Gál Csilla kollégánkat brutális módon meggyilkolták.

A halálhír mindig megrázó, és különösen tragikus, ha egy fiatal kollégát ér munkavégzés közben ilyen érthetetlen körülmények között a halál. Az általános döbbenetet fokozza az elkövető brutalitása, és az a tény, hogy meggyilkolt kollégáink sorában először ért ilyen bűncselekmény nőt, édesanyját.

Tudjuk, a taxizás nem veszélytelen, és nem is szokványos női pálya, gondolom, kolléganőnknek sem ez volt gyermekkori dédelgetett vágya, de az élet sokunkat terelt vele együtt kényszerpályára.

Amikor a Konzum Áruháznál utasa beszállt, nem gondolhatta, hogy az Abaliget ut sötét erdei részén végződő fuvar lesz az utolsó fuvarja.

Karácsony másnapján lett volna 35 éves. 11 éves kislánya és családja gyászában az egész taxis szakma megrendülten osztozik.

Volán Taxi, Pécs

EINSTAND, avagy hova lettek az üveggolyóim?

1995. november 28., kedd. Egy nap. Egy dátum. Temetés.

Összegyűltünk, hogy elbúcsúzzunk (?) kollégánktól, aki kezdettől köztünk élt, tevékenykedett. Igazi TAXIS volt. A Budataxi alapító tagja volt, ám minden taxitársaságnál szerették, becsülték lelkiismeretes, precíz munkájáért, megbízhatóságáért. Ezért és csak ezért fogtam tolat, hogy hangot adjak elkeseredésemnek és felháborodásomnak.

Hová süllyedt a taxizás? Kik lehetnek vezetők ebben a szakmában? Vezetők??? Mi közük nekik hozzánk? Mi közük a taxisoknak hozzájuk? Bizom benne, hogy semmi. Remélem, csak pénzszerezési lehetőségnek tekintik „áldásos” tevékenységüket és nem tudják gondolkodásmódjukat, mentalitásukat rákényszeríteni a náluk dolgozó kollégákra.

De mik is azok, akik ezt a mérhetetlen indulatot kiváltották belőlem?

Először is az, hogy nem volt a Budataxi vezetői között egy ember, aki elbúcsúztatta volna kollégánkat. Számomra teljesen érthetetlen, hogy miért, hisz ha bókros teendőik vagy más korlátok miatt nem sikerült összefabrikálni egy búcsúbeszédet, úgy a temető irodájában lehetett volna kérni egyet, amelybe csak a nevet kellett volna behelyettesíteni. Azt hiszem, egy ALAPÍTÓTAG legalább ennyit megérdemelt volna.

Ha így viselkednek a halottaikkal, akkor hogyan viselkednek az élőkkel? Hát ebből is kaptunk ízelítőt. Mivel szép számban akadtak, akik őszinte fájdalommal eljöttek, hogy kollégánkat utolsó útjára elkísérjék, így nem fértünk be a ravatalozóba. Csendben tárgyaltunk a tragédiát, felelevenítve azokat az időket, amikor még kollégánk köztünk élt és

dolgozott. Egyszer csak valami szórólapok kerültek elő, amit a Budataxi egyik tulajdonosa osztogatott. Nem akartam hinni a szememnek! Nem akartam elhinni, hogy ez előfordulhat! Milyen cinizmus, milyen lelketlenség kell ahhoz, hogy ezt megtegye valaki? Azt hiszem, erre a magatartásra egyetlen jó megfogalmazás van: KEGYELETSÉRTŐ.

Miután szóvá tettem ezt az arcátlánságot, egy cinikus „Valahol csak oda kell adni” volt a válasz. Innen is üzenem, hogy erre számos jobb helyet is lehet találni, sőt dicső őseink feltalálták a posta nevű intézményt is, melynek az a feladata, hogy a leveleket a címzett részére eljuttassa.

Egyszerűen nem is értem, hogy következhetett be ez a rövidzárlat a tulajdonos úr gondolkodásában, hisz remekül eljuttatta a szakmánk felemelkedését nagyban elősegítő (56) 66 Ft/km-es dömpingárat reklámozó szórólapot az utazóközönséghez.

Tisztelt Olvasó!

Elnézést kérek, ha cikkem hangneme eltér az eddigi megszokottaktól, de nem tudom palástolni felháborodásomat.

Elnézést kérek minden Budás kollégától, hogy ezt a cikket megírtam, de ez nem róluk szól. Igaz, hogy ez a cikk TAXISOK-nak szól, de nem taxisokról.

Ezek után csak remélni merem, hogy nem kell részt vennem majd olyan temetésen, ahol tagfelvételi lapokat osztogatnak, sőt belépést intéznek, valamint tagdíjat is lehet fizetni.

A Múzeumkert után ismét elvették az üveggolyóimat.

nemecsek ernő
allas
Sipeki József